

[Veistrup.]

kompetent Sted, i Folkeforbundet, havde man der ingen Indvendinger at gøre. Jeg synes derfor, at det ærede Medlem har bevist det stik modsatte af, hvad han vilde bevise. Det viser sig, at de Folk, der samledes i Genève, ikke havde noget at indvende, men tog Sagen, om jeg saa maa sige, til Efterretning og derigennem stiltiende anerkendte, at Danmark havde taget den Stilling, det indtager, — ud fra den simple Betragtning, at man forstod, at de danske Forhold var af en saadan Beskaffenhed, at vi ikke kunde tage nogen anden Stilling.

Jeg mener, som sagt, at alt taler for, at vi vedtager det foreliggende Lovforslag. Den ærede sidste Taler sagde, at vi ønsker alle Fred — det hører man til enhver Tid —, men han mente, at vi skal forberede os paa at slaas. En saadan Tankegang kan jeg ikke forstaa det logiske i, og jeg tror, den er fuldstændig urimelig, fordi vi ikke magter at slaas. Vi skal holde os til den Fredens Syssel, som vi en Gang er i Stand til at øve her hjemme.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Forsvarsministeren (L. Rasmussen):

Jeg takker Ordførerne for Socialdemokratiet og det radikale Venstre for den Tilslutning, de har givet Lovforslaget. Derimod kan jeg ikke sige, der lyste synderlig Velvillie ud af de Udtalelser, der blev fremsat af Ordførerne for Venstre og det konservative Folkeparti. For det konservative Folpartis Vedkommende var det mig ikke nogen Overraskelse; de Udtalelser, der kom fra den Side, var jeg forberedt paa, de maatte komme. Derimod kan jeg ikke nægte, at jeg havde ventet lidt mere Imødekommen fra Partiet Venstres Side, saa meget mere som Ordføreren udtalte, at han vilde anse det for en Lykke for Danmark, om vi kunde naa til en snarlig og fredelig Løsning af Militærspørgsmaalet. Naar dette Ønske virkelig næres, og naar Venstre for 2 Aar siden kunde stille Forslag — og faa Tilslutning fra de Konservative dertil — om en Nedsættelse af den Bevilling, der her er Tale om, for et enkelt Aar til 1 Mill. Kr., det vil sige udskyde Bevillingen for at se, hvordan det hele nu kom til at se ud, saa forbavser det mig, at man fra Venstres Side blankt afviser dette Forslag, og det til Trods for, at der i Mellemtiden er sket en lille Ting, nemlig dette, at vi har spurgt det danske Folk netop paa Grundlag af det foreliggende Spørgsmaal — det var det, hvorom der var Konflikt. Naar man nu blankt

afviser dette Forslag, ikke en Gang tager det op til Forhandling, men siger: Nej, vi er færdige dermed, ja, saa er det Ord, som jeg har ondt ved at tro, der ligger en ærlig Villie bagved. Men det ærede Parti maa jo selv vurdere, om det er Maaden, hvorpaa man viser Ønsker og Villie i den Retning, saaledes ganske og aldeles at afvise det, man for 2 Aar siden selv kunde være med til at gøre.

Jeg har et Par Bemærkninger at gøre til de Konservatives Ordfører (Ellinger). Jeg indrømmer, at jeg ikke var forberedt paa, at vi her, hvor Talen er om et Forslag om en midlertidig Nedsættelse af Bevillinger til Anskaffelse af Materiel, skulde have en Debat om Danmarks Forpligtelser. Men jeg synes, det kan være meget fornøjeligt, og da det høje Tings Medlemmer jo ikke kan siges at være lænkede i særlig høj Grad til deres Pladser, saaledes som Medlemmerne i det Ting, hvor jeg mere hører hjemme, kan det vel heller ikke skade, at vi benytter en lille Tid til at tale om disse Spørgsmaal, som jo ellers ikke absolut kan siges at høre hjemme ved Behandlingen af det Lovforslag, her foreligger.

Naar det ærede Medlem citerede forskellige Udtalelser i udenlandske Blade — hvad det er for Blade, kan jeg ikke have nogen Mening om —, saa tvivler jeg naturligvis ikke om, at de Udtalelser staar der, saaledes som det ærede Medlem citerede dem. Det er interessant at se af disse Blade, at den Tale, som Statsministeren har holdt i Genève, slet ikke var opsigtsvækkende, slet ikke gjorde nogen større Virkning. Det interesserer mig i høj Grad, for det, som Statsministeren sagde, var jo, at han vilde forelægge et Forslag, hvorom Folkeforbundet vidste fuld Besked, et Forslag, som han havde nævnt i 1924, og som han nævnte denne Gang. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem har Ret i, at det ikke vakte Opsigt, at det ikke gjorde større Virkning. Nej, det gjorde det ikke, fordi man fandt det selvfølgeligt for et lille Land som Danmark. Forslaget vakte ikke større Opsigt, fordi man ansaa det som noget naturligt, noget selvfølgeligt.

Det ærede Medlem talte en hel Del om Danmarks Forpligtelser og kom med Citater, som vist 50 Gange er trykt i Rigsdagstidenden, af, hvad Lloyd George og andre Statsmænd har sagt. Det er i hvert Fald anført mange Gange, men derfor er det naturligvis ikke mindre sandt, at saaledes har de sagt, og saaledes har de sikkert ogsaa ment. Jeg er blot ikke sikker paa, at fordi Lloyd George har sagt, hvad Eng-